

1

‘EN, MEVROUW WHITMAN, BENT U er helemaal klaar voor?’ Grant stond onder de koepel die de deftige eetkamer van de zitkamer scheidde, met een grijns op zijn gezicht als die van een kat die zojuist een kanarie heeft opgepeuzeld. De grijns waar Audrey zo gek op was. En dat was ze al 35 jaar lang.

Ze liep naar de pilaar tegenover hem en leunde ertegenaan. Ze hield van de aanblik die ze vanaf deze plek op het huis had – nee, op het *pension*. Ze moest erop letten dat ze er op die manier over praatte. Dit heerlijke gebouw, waarin ze hun vijf kinderen hadden grootgebracht en waar ze zelf als klein meisje nog had gespeeld, was uiteindelijk uitgegroeid tot het pension *The Chicory Inn*. Het statige pand, anderhalve kilometer buiten Langhorne in Missouri, was gebouwd door de ouders van haar moeder op twintig hectare bosrijke grond, waar een helder beekje doorheen stroomde. En nu was het haar droomhuis en stond haar eigen wens op het punt om in vervulling te gaan. Tenminste, dat was de bedoeling.

Audrey lachte gespannen naar haar echtgenoot. ‘Ik denk dat ik er wel klaar voor ben. Maar ik weet gewoon zeker dat ik iets vergeet.’

‘Kom eens hier.’ Hij opende zijn armen uitnodigend.

Ze liet zich gewillig door hem omhelzen. Ze voelde een dringende behoefte aan zijn kracht.

‘Alles ziet er prima uit en wat je vergeten bent, is vast iets heel onbelangrijks. Kijk nou eens even naar het weer! Zon, koel oktoberbriesje, de bomen in hun mooiste herfstkleur. De cichorei in de greppels staat zelfs nog in bloei. God heeft het nog mooier gemaakt dan we zelf hadden kunnen bedenken.’

Ze knikte, en voelde zich alsof ze ieder moment in tranen zou kunnen uitbarsten.

Grant trok haar dichter tegen zich aan. ‘Probeer nou gewoon van dit weekend te genieten. Het is ook niet leuk als je de hele tijd zit te kniezen.’

‘Was het wel een goed idee om de kinderen uit te nodigen hierbij aanwezig te zijn?’

Hij gaf haar een kus boven op haar hoofd. ‘We waren al niet goed bij ons hoofd toen we besloten dat we graag kinderen *wilden*, laat staan vijf stuks. Maar kijk eens hoe dat is gelopen.’

‘Ik had het fijn gevonden als je moeder hierbij aanwezig had kunnen zijn.’

Hij schraapte zijn keel. ‘Geloof me, het is beter zo. Trouwens, jij weet net zo goed als ik, dat ze wel een manier vindt om een duit in het zakje te doen, ook al zit ze helemaal in Oregon. Tien tegen een dat ze belt – precies op het moment dat de gasten komen – om te controleren of je niets vergeten bent.’

Ze hield ontzettend veel van Grants moeder, maar die vrouw had de onbeheersbare neiging om de touwtjes in handen te nemen, zelfs als het niet haar eigen touwtjes waren. Grant had waarschijnlijk gelijk. Cecelia – of CeeCee, zoals de kinderen hun grootmoeder noemden – had het tijdstip van haar bezoek aan Grants broer uitstekend gekozen.

De telefoon van Audrey ging over. Er kwam een berichtje binnen.

‘Kijk eens aan.’ Grant wierp haar een ik-zei-het-toch-grijns toe. ‘Daar zul je haar hebben.’

Ze keek op haar telefoon. ‘Je moeder weet nauwelijks hoe ze met een smartphone kan bellen, laat staan hoe ze een tekstbericht moet versturen. O, het is Link. Hij komt wat later.’ Ze stuurde een kort berichtje terug naar haar zoon.

‘Link komt wat later? Is me dat even een verrassing.’

Ze lachte, dankbaar voor de afleiding. Hun zoon kwam zo vaak te laat dat hij inmiddels een reputatie had opgebouwd. Maar nadat ze haar telefoon weer in haar zak had gedaan, werd Audrey ernstig. ‘O, Grant... Als dit nou allemaal één groot fiasco wordt, wat doen we dan?’

‘En waarom, lieve vrouw van mij, zou dit uitdraaien op een mislukking, nu jij er de afgelopen acht maanden je hart en ziel en al je passie in hebt gestopt?’

‘Net als het grootste deel van jouw pensioengeld, vergeet dat niet.’ Het idee bezorgde haar op slag een misselijk gevoel. Het was nu niet bepaald zo dat hij morgen meteen weer aan de slag zou kunnen als aannemer, met de bijbehorende pensioenregeling. ‘En vergeet ook niet dat ik er een vermogen aan zweet in heb gestoken.’

‘En al dat bloed en die tranen.’ Hij knipoogde.

‘En jouw bloeddruk,’ zei ze met een waarschuwend blik. ‘Hoe kun je hier grapjes over maken, Grant? Wat als we –’

‘Sst.’ Hij tilde haar kin iets omhoog en legde haar met een kus het zwijgen op.

Ze wist dat Grant opgelucht was dat hij eindelijk afscheid kon nemen van de tredmolen, die zijn baan langzaam was geworden. Feitelijk had zijn dokter hem voorgeschreven met pensioen te gaan, tegelijk met het voorschrijven van de medicijnen tegen een hoge bloeddruk die Grant sinds de vorige herfst moest innemen. Het afgelopen jaar was met de verbouwing allesbehalve ontspannen geweest, maar nu de renovatie achter de rug was, zou de rust snel terugkeren. Misschien zou dit project de zegen zijn waar ze zo op hoopte, mits alles goed zou uitpakken. Met die gedachte stelde ze zichzelf tevreden. Voorlopig, althans.

De deurbel ging.

‘Daar zul je Corinne hebben.’ Ze maakte zich los uit zijn armen. ‘Ze had beloofd om me te helpen met de hors-d’oeuvres.’

‘Ik zie niet in waarom we niet gewoon chips en dipsausjes kunnen neerzetten, of zoutjes, of –’

‘En vergeet je das niet.’ Audrey griste de verguisde *strop*, zoals Grant het ding liever noemde, van de kapstok en wierp hem die toe.

Hij ving hem op en liet hem tussen twee vingers bungelen alsof het een giftige slang was. ‘Dat meen je toch niet echt?’

‘Ik ben bloedserius.’

Grants gemopper stierf achter haar rug weg, terwijl ze zich haastte om de deur open te doen.

En daar stond hun oudste dochter op de grote veranda, met haar bijna twee jaar oude dochter Simone op haar heup.

‘Corinne?’ Ze kreeg nog eens een zenuwinzinking. ‘Ik dacht dat Jesse voor de kinderen zou zorgen?’

‘Dat doet hij ook, maar Simone krijgt tandjes en dat wilde ik Jesse niet aandoen. Je weet hoe hij reageert als...’

Corinne stopte midden in de zin en keek haar moeder aan. ‘Het komt wel in orde, mam. Pap kan wel op Simone letten als dat nodig is.’

‘Nee, je vader heeft een lange lijst met dingen waarvoor hij verantwoordelijk is. Ik heb hem zelf nodig.’ Een verwijt lag op het puntje van haar tong, maar ze hield zich in. ‘Maakt ook niet uit. Je hebt gelijk... Het komt wel in orde.’ Ze stak haar handen uit naar haar jongste kleindochter en gebaarde Corinne om in de foyer te komen.

Corinne liep door de zitkamer, en haar ogen werden steeds groter. ‘Wauw! Het is beeldschoon, mam. Je hebt het druk gehad.’

‘Ik wil gewoon dat alles er perfect uitziet. Alleen deze ene keer.’

Ze hoefde haar dochter niet eens aan te kijken om te weten dat die met haar ogen rolde.

‘Alleen deze ene keer?’

Ze negeerde het sarcasme en kneep in het wangetje van Simone. ‘Liefje toch, zijn die nieuwe tandjes jou aan het plagen?’

De peuter lachte naar haar zodat haar kleine tandjes zichtbaar werden en veegde haar opgestoken neusje aan de schouder van Audreys appelgroene jasje af.

‘Simone!’ De vermaning paste niet bij de grijns die Corinne Audrey gaf. ‘Nou ja, het kleurt wel bij elkaar.’

Audrey kon er niet om lachen.

Corinne kwam tussenbeide met een tissue, waardoor Simone het op een oorverdovend krijsen zette. En alsof dat nog niet genoeg was, kwam Huckleberry blaffend aanrennen, alsof hij zojuist een eekhoorn in het nauw had gedreven.

Geweldig. In één woord geweldig. ‘Kan iemand die hond mee naar buiten nemen? Hoe is hij trouwens binnengekomen?’ Audrey verhief haar stem niet graag, maar ze besepte maar al te goed dat de speelse labrador in twee minuten alles kon vernielen wat ze de afgelopen week tot stand gebracht had. ‘Ik wil dat hij buiten blijft totdat de laatste gast het huis verlaten heeft.’

‘Kom maar hier, Huck,’ fleemde Corinne, terwijl ze de chocoladekleurige vacht streelde. ‘Stouterd.’

‘Laat anders maar. Ik breng hem zelf wel naar buiten.’

Audrey gaf het kindje terug aan Corinne, bracht Huck buiten en liep naar het aanrecht. Ze greep een vochtige vaatdoek uit de gootsteen en maakte haar jasje schoon, zodat de vlek plaatsmaakte voor een donkere, natte plek. Ze hoopte maar dat die opgedroogd zou zijn tegen de tijd dat de eerste gasten zouden arriveren.

De klok in de foyer sloeg elf keer, en een lichte paniek maakte zich meester van haar. Er restte hun nog minder dan twee uur en er was nog zoveel te doen. Ze hoorde de stem van Link bij de voordeur. Misschien kon ze hem overhalen Simone even in de gaten te houden. Net als zijn broer Tim kon Link altijd goed met kinderen omgaan.

‘Hé mam. Pap zei dat je me nodig had.’ Link, die al net zo lang

en potig was als zijn vader, verscheen in de deuropening van de keuken. ‘Het ruikt goed hier.’ Hij gaf Audrey een snelle omhelzing en kaapte vervolgens een met bacon omwikkeld hapje van een zilveren schaal. Hij propte het in zijn mond voordat Audrey tijd had om te protesteren.

Ze ging tussen haar zoon en het aanrecht vol verleidelijk voedsel instaan. ‘In de garage staan hapjes voor jullie, maar even serieus, wat hier staat is verboden terrein totdat we weten hoeveel mensen er komen opdagen.’

‘Duidelijk, mam. Verboden terrein.’ In een soepele beweging bracht Link haar een half saluut en probeerde hij langs haar heen een gehaktballetje te pakken te krijgen.

‘Zo is het wel mooi geweest! Ksst! Mijn keuken uit!’

‘Ziet er netjes uit hier, lieverd.’

Grant verscheen in de deuropening. ‘Ik kom mijn plicht vervullen.’

Link wierp zijn vader een samenzweerderige grijns toe, maar trok zich gehoorzaam terug.

Audrey vroeg zich voor de zoveelste keer af waarom er nog steeds geen leuke jonge vrouw was, die haar knappe zoon had weten te vinden. Maar dit was niet het juiste moment om zich daar druk over te maken.

‘Hé, jongens, willen jullie een paar klapstoelen uit de garage halen? Ik denk zo’n zes of zeven. Ik wil er hier niet meer hebben staan dan we nodig hebben.’

‘Dat worden er dan wel meer dan zes.’ Grant klonk alsof hij zeker wist dat de dag een succes zou worden. ‘Neem er maar meteen twaalf mee, Link.’

Ze hoopte dat hij gelijk zou krijgen. Maar als dat niet zo was... Nou ja, het zou in elk geval geen probleem zijn om van al het klaargemaakte eten af te komen. Dat zou wel goed komen tijdens de oude vertrouwde Whitman-reünie die ze voor de rest van het weekend hadden gepland. De gedachte alleen al bracht een steek van verlangen met zich mee.

Het was heerlijk om met het grootste deel van haar familie bij elkaar te zijn, maar het zou niet hetzelfde zijn zonder Landyn en Chase.

En Tim. Niets zou ooit hetzelfde zijn zonder Timothy.

Landyn Spencer draaide haar hoofd zo ver ze kon om het verkeer op de snelweg achter zich te kunnen zien, maar het enige wat ze zag, was de gehuurde aanhanger die achter haar auto hing. De verlengde spiegels waarmee ze langs het enorme gevaarte kon kijken, waren besmeurd met de regen en het stof van een halve dag rijden.

New York lag dertien uur achter haar en nu de zon eindelijk opkwam, drong het tot haar door dat ze zich op bekend terrein bevond.

Het was tien uur geweest toen ze gisteravond de stad uit reed en voor die tijd had ze maar vier uur geslapen. Ze had in haar achteruitkijkspiegel gekeken hoe het verlichte Empire State Building langzaam werd opgeslokt door het silhouet van de stad, en pas toen ze door de Lincolntunnel was gereden en uitkwam aan de kant van New Jersey had ze de tranen eindelijk toegelaten.

Dat had ze beter niet kunnen doen, want sindsdien had ze aan een stuk door gehuild. Maar nu was het genoeg geweest. Ze moest weer grip op zichzelf zien te krijgen voor ze thuiskwam. Ze veegde over haar natte wangen, haalde diep adem en focuste haar blik op de weg voor haar. Als haar oogleden nog dikker zouden worden, zou ze de Honda aan de kant moeten zetten en de kans was groot dat haar rammelbak helemaal niet meer zou starten. Dan zou ze nog verder van huis zijn en op dit moment wilde ze maar één ding: het verleden – en Chase Spencer – zo ver mogelijk achter zich laten.

Ze kon er met haar verstand nog steeds niet bij dat de man,

die ze sinds zes maanden de hare mocht noemen, dit had kunnen doen. Zonder haar erbij te betrekken, had hij hun prachtige, weliswaar wat kleine, appartement aan de Upper West Side opgegeven – hun thuisbasis onderverhuurd aan een vreemde – en iets gehuurd in Brooklyn wat je met heel veel fantasie nog net een kleine studio zou kunnen noemen. Wat dacht hij wel niet?

Helemaal *niets*. Dat was nu precies het punt. Hij had zich door zijn agent laten overtuigen dat zijn carrière in de kunst een hoge vlucht zou nemen, zodra hij in Bedford-Stuyvesant zou gaan wonen. In de buurt van een of andere belachelijke galerie die zogenaamd naam zou gaan maken. De agent had Chase wijsgemaakt dat de studio zichzelf binnen een paar maanden zou terugbetalen – en ongetwijfeld in één moeite door zou zorgen voor wereldvrede.

Nou, prima dan. Chase had zijn keus bepaald. Maar ze waren net getrouwd. *Zij* had zijn eerste keus moeten zijn. O ja, hij vond dat hij haar nergens toe had gedwongen. Maar als ze hem volgde in zijn plannen en met hem mee zou gaan naar Brooklyn, betekende dat voor haar elke dag een reis van bijna twee uur naar haar werk. En ze zagen elkaar al zo weinig. Had hij daar ook maar één moment over nagedacht? Nee, geen moment. En Chase kon dan wel zeggen wat hij wilde, maar door weg te gaan bij Fineman & Justus, en daarmee ook haar baan als marketingmanager waar ze zielsveel van hield op te geven, bleven er niet veel mogelijkheden over. En nu al helemaal niet meer...

De tranen kwamen opnieuw opzetten en ze schudde haar hoofd. Ze kon zichzelf niet toestaan daar op dit moment ook maar even over na te denken.

Ze deed een poging zichzelf af te leiden van haar sentimentele gedachten door zich te concentreren op de oogverblindende kleuren die de maand oktober aan beide kanten van de snelweg tevoorschijn had getoverd. Ze vermoedde dat ze de grens met Kentucky was overgestoken, hoewel ze zich geen naamborden kon herinneren. Als Chase erbij was geweest, had hij ongetwij-

feld een schets of foto's van de bomen gemaakt, in een ijdele poging de levendige kleuren te vangen. Vervolgens zou hij klagen dat de beelden nergens op leken, en dan zou zij –

Achter haar klonk een claxon. Ze keek in de spiegel en vervolgens op de snelheidsmeter. Ze reed hooguit tachtig op de linkerrijbaan. Die cruisecontrol was er weer eens mee opgehouden. Met een bonkend hart gaf ze gas en probeerde ze in te voegen op de rechterrijstrook, met als enig resultaat dat haar aanhanger haar nog verder naar links trok. Uiteindelijk slaagde ze erin naar de juiste strook te manoeuvreren en ze keek met een stalen gezicht naar de chauffeur die haar inhaalde.

Het was dom en kinderachtig om zich zo te gedragen. Zij was degene die fout zat. Maar door die kerel was ze zich een ongeluk geschrokken. Chase zou trouwens zijn verdiende loon krijgen als haar iets zou overkomen. Een gedachte waar ze meteen op terugkwam. Ze moest niet alleen maar aan hem denken. Mam en pap hadden al een kind verloren. Ze kreeg een brok in haar keel bij de gedachte aan haar broer. Als ze dat nog eens moesten doormaken, betwijfelde ze of ze er ooit overheen zouden komen. Bovendien hadden mam en pap er geen idee van dat ze op weg was naar huis. Als ze zou verongelukken, zou niemand weten waarom ze volkomen alleen op weg was, mijlenver van New York.

Ze moest glimlachen bij de gedachte aan de reactie van haar ouders als ze de oprit zou oprijden. Ze had hen niet meer gezien sinds haar bruiloft in april en het zou leuk zijn om ze te verrassen. Opeens miste ze hen, op dezelfde manier als die eerste zomer waarin ze was gaan kamperen met de kerk en de betekenis van het woord 'heimwee' had leren kennen.

Maar hoe zou ze hun kunnen vertellen dat ze wegging bij Chase? Na slechts zes maanden huwelijk? Ze hoorde haar vader al zeggen: 'Landyn Rebekah Whitman,' – waarbij hij op de een of andere manier vergat dat ze inmiddels Spencer heette – 'jij stapt nu weer in die auto en je gaat regelrecht terug naar New York.'

Hij zou ook woedend zijn op Chase, maar zij zou de wind van voren krijgen.

Nou, zij wisten niet hoe het precies zat. En dat zouden ze niet te weten komen ook. Chase had hard gevochten om haar ouders voor zich te winnen, en ze ging hem nu niet neerzetten als de schurk in het verhaal – al was hij dat wel degelijk. Voor de volle honderd procent. Ze kon er nog steeds boos om worden.

Nee... Het ging nog verder dan dat. Hij had haar hart gebroken.

Ze begon in te zien waarom haar ouders aanvankelijk zo sceptisch waren geweest ten opzichte van Chase. Hij liet zich op een zijspoor zetten door die... desillusie van hem, dat hij rijk en beroemd zou worden door zijn kunst te verkopen. Niet dat hij niet goed was. Hij was ontzettend goed. Hij zat vol talent, maar dat wilde niet zeggen dat hij er ook meteen van zou kunnen leven. En hun financiële situatie liet nou niet bepaald toe dat ze op dit moment riskante investeringen deden.

Meteen na zijn studie had Chase een baan gekregen in New York, op de kunstafdeling van een plaatselijk krantje. Het was een baan waarin hij zijn ei kwijt kon en met voldoende ruimte en mogelijkheden om te groeien.

Ware het niet dat die onnozele agent het werk van Chase had gezien en hem vervolgens het hoofd op hol had gebracht door hem allerlei voorspellingen te doen. Op een bepaalde manier kon ze er ook wel begrip voor opbrengen. Chase had in zijn jeugd weinig bevestiging gekregen. Zijn vader had hem in de steek gelaten toen hij vijf was en hij was opgevoed door een alleenstaande moeder die iedere week wel een nieuwe vriend leek te hebben. Zodra Chase klaar was met zijn middelbare school, liet Mona Spencer hem in de steek en reisde achter een of andere kerel aan, richting Californië. Ze was teruggekomen voor hun bruiloft, arm in arm met alweer een nieuwe vlam, maar Landyn ging er niet van uit dat ze haar nog eens zouden zien, of zij en Chase zouden zelf het initiatief moeten nemen om op een dag de reis naar het westen te ondernemen.

Maar toch, ondanks zijn pittige jeugd en een paar wilde jaren op de middelbare school, had Chase zijn lot weten te keren en was hij uitgegroeid tot een man met het hart op de juiste plaats. Echt op de juiste plaats. Hun jeugdouderling van de Langhorne Community Fellowship nam Chase onder zijn hoede en tegen de tijd dat Landyn oud genoeg was om met jongens uit te gaan, had hij zijn leven behoorlijk op orde. Nou ja, behalve die tatoeage dan. Pap was helemaal door het lint gegaan toen hij hoorde dat Chase zich had laten ‘onderkliederen’. Uiteindelijk had ze hem tot bedaren weten te brengen door uit te leggen dat het Keltische kruis – op zijn sleutelbeen, zodat het meestal bedekt werd door zijn T-shirts – een symbool was van zijn geloof en van de oneindigheid van Gods liefde voor hem. Landyn had altijd van zijn tatoeage gehouden. Hij had hem zelf ontworpen en ze had zelfs met het idee gespeeld om een bijpassende te laten zetten. Maar vooralsnog hadden de angst voor haar vaders reactie en het gebrek aan geld haar ervan weerhouden en niet in de laatste plaats het verontrustende beeld van zichzelf als oma met een verschrompelde inktvlek op haar borstkas.

Nadat Chase haar ten huwelijk had gevraagd, hadden mam en pap erop gestaan dat ze, voordat ze trouwden, huwelijkspastoraat zouden volgen bij dominee Simmons, dat meer inhield dan de verplichte standaardgesprekken vóór het huwelijk. Hoewel ze zich fel tegen die suggestie had verzet, was Chase degene die erin mee was gegaan. En toen die sessies achter de rug waren, wist ze zeker dat Chase Spencer klaar was om de man van haar dromen te worden, zelfs al dachten haar ouders daar anders over.

Misschien had ze beter naar hen moeten luisteren, want nu had hij zijn baan opgezegd en haar min of meer gedwongen hetzelfde te doen. Hij had ervoor gezorgd dat ze niets anders kon doen dan naar huis te vluchten, naar Missouri. Behalve dan dat ze ook in Missouri geen thuis meer had. Haar ouders hadden hun huis omgebouwd tot een bed & breakfast, en haar kamer was nu een gastenverblijf in pension *The Chicory Inn. Heel*

origineel, mam. Als ze afging op de verhalen van haar zussen – en op de foto's van na de renovatie, die haar moeder had gemaald – zou Landyn het huis niet eens meer herkennen.

Ergens deze week zou de feestelijke opening van het pension zijn. Ze had tegen haar ouders gezegd dat zij en Chase echt niet konden komen – wat toen ook het geval was. Maar nu had ze geen keus. Ze had drie dagen bij een bevriende collega gelogeed, maar als ze daar nog één dag langer was gebleven, had ze één vriendin minder gehad. Dus had ze het kleine beetje meubilair dat Chase niet had meegenomen, ingeladen en was ze op weg naar Langhorne gegaan.

In elk geval zou ze in Missouri geen tweeduizend dollar per maand aan huur kwijt zijn voor een of andere studio die ongetwijfeld was vergeven van de kakkerlakken. En ze zou een eeuwigheid verwijderd zijn van New York. En van hem.